

Arrest

nr. 177 593 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 juli 2016 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DESIRA, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn, komt op 10 mei 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op 18 mei 2015 asiel aan. Op 23 juli 2015 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 153 775 van 1 oktober 2015 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tegen deze beslissing.

1.2. Op 30 juli 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

1.3. Op 5 juli 2016 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Bij arrest nr. 171 773 van 13 juli 2016 verwerpt de Raad bij uiterst dringende noodzakelijkheid de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing.

1.4. Op 5 juli 2016 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem aangetekend werd verstuurd op 03.08.2015 (bijlage 13qq van 19.10.2015). Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de gemeente Diepenbeek geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- Voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of*
- Een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd*

De asielaanvraag, (die helemaal niet onredelijk lang heeft geduurd) werd na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Ook de humanitaire regularisatieaanvraag werd negatief afgesloten.

Wat betreft betrokkene samenwoont met mevrouw M. S. (...) en haar drie kinderen (allen erkend vluchteling), - volgens de getuigschriften van het CGVS zou betrokkene de biologische vader zijn van haar kinderen - , geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene kwam naar België pas 5 jaar na mevrouw M. S. (...) en de kinderen. Uit het paspoort en de stempels in het paspoort van betrokkene blijkt dat hij zonder problemen over en weer kan reizen naar zijn land van herkomst. Bijgevolg toont betrokkene niet aan dat er uitzonderlijke omstandigheden zijn die hem zouden verhinderen om een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen volgens de geijkte procedure van artikel 10 van de wet van 15.12.1980, bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de (familiale) relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien

betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

(...)"

1.5. Op 14 september 2016 is de verzoeker onder escorte vertrokken naar Dar Es Salaam (Tanzania).

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"(...)"

Het begrip 'gezinsleven' in voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 EVRM¹. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat de samenwoning van verzoeker met mevrouw M. (...) niet betwist wordt, en dat ook het vaderschap van verzoeker over de twee oudste kinderen vaststaat. Er wordt van zijn vaderschap melding gemaakt door het CGVS en hij staat ook als vader vermeld op de pasjes van de kinderen.

Inderdaad is er een lange periode geweest waarin er geen contact is geweest tussen verzoeker en mevrouw M. (...) of de kinderen. Dit kwam echter door buitengewone omstandigheden die volledig vreemd waren aan hun wil. Deze omstandigheden werden in hoofde van mevrouw blijkbaar voldoende geloofwaardig geacht om haar internationale bescherming toe te kennen, en werden in hoofde van meneer prima facie ook niet betwijfeld door het CGVS.

Vast staat in elk geval dat verzoeker zich sinds zijn aankomst in België in mei 2015 opnieuw bij het gezin gevoegd heeft, en dat hij sedertdien opnieuw een effectief beleefde familierelatie met hen heeft.

Het gaat dus in elk geval om een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Aangezien verzoekster aldus onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM valt, dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw genomen te worden. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dien te worden opgemerkt dat de 'inmenging van het openbaar gezag' inderdaad bij wet is voorzien, met name in het artikel 12bis van de Vreemdelingenwet.

2. Wat de tweede voorwaarde betreft, de legitimiteitstoets, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, namelijk de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de

verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan de staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Tevens moet de inmenging noodzakelijk zijn in een democratische samenleving of anders geformuleerd moet er een proportioneel evenwicht bestaan tussen de inmenging en de ermee nagestreefde doelstelling (de noodzakelijkheids- of proportionaliteitstoets).

Om te bepalen of er inmenging op het recht op gezinsleven heeft plaatsgevonden, moet er gekeken worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, of dat het gaat om de weigering van voortgezet verblijf. In casu gaat het om een eerste toelating tot verblijf. Na deze vaststelling dient de Belgische Staat echter wel verder te gaan en te onderzoeken of zij in deze geen positieve verplichting heeft om dit gezins- en privéleven toe te staan voortgezet en verder ontwikkeld te worden.

3. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven². Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren³. De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Het artikel 8 van het EVRM laat uitdrukkelijk een inmenging van het openbaar gezag in het privé- of gezinsleven toe indien dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Aan de hand van de 'fair balance'-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De 'fair balance'-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid.

Deze 'fair balance'-toets houdt in dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden nagekeken om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 EVRM niet nagekomen. Als er na de belangenafweging, de 'fair balance'-toets blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.⁴

In het arrest "Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands"⁵ heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekers (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie,...

In casu is het vooreerst niet aangetoond dat de algemene belangen die de Belgische Staat nastreeft door een stringente toepassing van de vreemdelingenwet zwaarder zouden doorwegen dan de private belangen die verzoeker kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Met betrekking tot de banden met het land van herkomst, stelt verwerende partij terecht dat er geen aanwijzingen zijn om aan te nemen dat er een reëel risico zou zijn op een behandeling die strijdig is met het artikel 3 EVRM. Zoals het CGVS ook al eerder opgemerkte, heeft verzoeker nog nooit enig probleem ondervonden van zijn eigen overheid.

Er wordt door Dienst Vreemdelingenzaken echter geen rekening gehouden met het feit dat het hier om een gezin van verschillende origine gaat: mevrouw en haar drie kinderen zijn erkende vluchtelingen van Somalische origine.

Wanneer zij hun gezinsleven verder willen beleven in Tanzania, zullen zij eerst een verblijfsrecht moeten verkrijgen in dat land. En net hier knelt het schoentje in het geval van verzoeker en zijn gezin.

Verzoeker is nooit gehuwd geweest met mevrouw M. (...). Ook de kinderen werden nooit officieel erkend. Er werd in Somalië geen geboortakte opgesteld voor de buitenechtelijke kinderen, en ook de Tanzaniaanse overheid heeft geen kennis van het bestaan van de kinderen.

Het zal voor mevrouw en de kinderen aldus onmogelijk zijn om een gezinsband met verzoeker aan te tonen om op die manier een visum, laat staan een definitief verblijfsrecht te verkrijgen.

Bovendien dient er te worden opgemerkt dat Tanzania ook een Afrikaans land is met een belangrijk deel Islamitische bevolking, dus het is maar de vraag of verzoekers buitenechtelijk tot stand gekomen familie hier aanvaard zal worden.

Verwerende partij stelt voorts dat verzoeker dat een repatriëring naar verzoekers land van herkomst slechts een tijdelijke verwijdering met zich mee zou brengen. Dit staat in schril contrast met het feit dat Dienst Vreemdelingenzaken de duur van het inreisverbod op drie jaar vaststelt.

Bovendien dient ook hier te worden opgemerkt dat verzoeker vanuit zijn land van herkomst niet zomaar een visum met het oog op gezinshereniging kan aanvragen, opnieuw omwille van het feit dat hij de gezinsbanden met mevrouw en de kinderen niet kan aantonen.

Een verwijdering naar het land van herkomst zou er dus concreet op neer komen dat verzoeker, die zich nog maar pas opnieuw heeft kunnen herenigen met zijn familie, opnieuw in de onmogelijkheid zou zijn om zijn gezinsleven te genieten.

Daar tegenover staat dat verzoeker slechts één bevel om het grondgebied te verlaten naast zich heeft neergelegd. Men kan aldus bezwaarlijk spreken van een hardnekkige houding in hoofde van verzoeker.

Gelet op de tragische scheiding in het verleden, de administratieve moeilijkheden die de verschillende nationaliteiten van de partners met zich meebrengen, en de moeilijkheden om hun gezinsband aan te tonen, dient in deze te worden gewezen dat het algemene belang van de Belgische Staat niet kan prevaleren op de persoonlijke belangen die verzoekster kan laten gelden. De Belgische Staat laat zich in deze dan ook leiden door een overdreven formalisme door het opleggen van de bestreden maatregel.

Verwerende partij maakt wel melding van het artikel 8 EVRM maar ging geenszins over tot een grondig onderzoek van de situatie en hield geen rekening met de moeilijkheden die zich in de praktijk stellen.”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Verzoeker stelt een schending voor van artikel 8 EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij betoogt dat uit de beslissing blijkt dat de samenwoning met mevr. M. (...) niet wordt betwist en dat ook het vaderschap van de twee oudste kinderen vaststaat. Er zou een lange periode zijn geweest waarin er geen contact was tussen hem en zijn gezin, maar dit zou te wijten zijn aan omstandigheden buiten zijn wil. Bij zijn aankomst in België in 2015 zou hij zich opnieuw bij zijn gezin hebben gevoegd. Er zou geen rekening worden gehouden met het feit dat het gaat om een gezin van verschillende origine, mevr. En haar drie kinderen zijn erkende vluchtelingen van Somalische origine. Het zou voor zijn partner en kinderen onmogelijk zijn om een gezinsband aan te tonen daar zij nooit gehuwd zijn en de kinderen nooit officieel werden erkend. Een gezinsleven elders zou niet mogelijk zijn. Hij zou slechts één bevel om het grondgebied te verlaten naast zich neer hebben gelegd.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet betwist dat hij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, waardoor artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet op correcte wijze werd toegepast.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag heeft verklaard dat hij gevlucht is uit zijn land van herkomst om zich te voegen bij zijn partner. Verzoeker betwist niet dat uit de stempels van zijn paspoort is gebleken dat hij regelmatig over een weer reist naar zijn land van

herkomst. Hij toont derhalve niet aan dat het voor hem niet mogelijk zou zijn om tijdens zijn verblijf in zijn herkomstland een aanvraag gezinshereniging in te dienen en zich alzo te kunnen voegen bij zijn partner en diens kinderen. Dit argument werd tevens aangehaald in de bestreden beslissing, doch verzoeker gaat hieraan aan voorbij.

M.b.t. de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM dient te worden opgemerkt dat dit artikel als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven. (EHRM, 15 juli 2003, Mokrani c. France, §23; EHRM, 26 maart 1992, Beldjoudi c. France, § 74; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, §43) Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. (EHRM, 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga c. Belgique, §81; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, §43) De Staat is dus gemachtigd om voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de verwerende partij het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren op een zodanige wijze heeft uitgeoefend dat artikel 8 EVRM zou zijn geschonden.

Artikel 8 EVRM bevat geen definitie van de begrippen "familie- en gezinsleven" en "privéleven". Het betreffen autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is. (zie: EHRM, 12 juli 2001, K. en T./ Finland, §150) De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

"Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V., 17 februari 2011, nr. 56 202)

Het EHRM heeft bovendien verduidelijkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet onderzocht worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan artikel 8, tweede lid EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM, 28 november 1996, Ahmut v. United Kingdom, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, §36), hetgeen geschiedt aan de hand van een fair balance-toets.

De thans bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat aan verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Verzoeker verblijft illegaal in het land. Het betreft derhalve een eerste toelating.

Teneinde de omvang van de verplichting die voor de Staat uit artikel 8, eerste lid EVRM voortvloeit te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. (R.v.V., 5 oktober 2012, nr. 89.235)

In een geval dat zowel betrekking heeft op het gezinsleven, evenals op immigratie, zal de omvang van de verplichtingen van een Staat familieleden van personen die daar verblijven tot zijn grondgebied toe te laten afhangen van de specifieke omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang. Daarbij zal rekening moeten worden gehouden met de mate waarin het gezinsleven wordt effectief verbroken, de omvang van de banden met de Verdragsluitende Staat, de eventuele aanwezigheid onoverkomelijke hinderpalen om het gezinsleven uit te bouwen of voor te zetten in het land van herkomst of elders, de vraag of er factoren aangaande immigratiecontrole spelen (bijvoorbeeld, een geschiedenis van schendingen van het vreemdelingenrecht) en overwegingen van openbare orde of het

algemeen belang. Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven werd gesticht op een moment dat de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de immigratiestatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het familieleven in het gastland vanaf de aanvang ervan precair is. In dat geval kan de verwijdering van de illegale vreemdeling enkel in uitzonderlijke omstandigheden onverenigbaar zijn met artikel 8 EVRM. (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70, zie ook EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §70)¹

Verzoeker, die in zijn verzoekschrift zelf aangeeft dat er in een lange periode geen contact is geweest met zijn partner en diens kinderen, laat na aan te tonen dat er sprake is van een dermate hecht en effectief beleefd gezinsleven dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt.

Het loutere feit dat er een wens is om in het huwelijk te treden of om een wettelijke samenwoning af te sluiten, volstaat niet om het bestaan van een dermate hecht en effectief beleefd gezinsleven te weerhouden. Mevr. M. S. (...) is reeds sedert 15 januari 2010 (datum asielaanvraag) in België, terwijl verzoeker zelf zich pas aanbood op 18 mei 2016, zijnde meer dan 6 jaar later. Gelet op voorgaande kan niet zonder meer worden aangenomen dat er sprake zou zijn van een effectief beleefd gezinsleven wat bescherming geniet onder artikel 8 EVRM.

Daargelaten of er sprake is van een voldoende hecht en effectief beleefd gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat uit illegaal verblijf, hetgeen overeenkomstig artikel 75 van de Vreemdelingenwet een misdrijf is, kunnen geen rechten worden geput.

Verzoekers voorgehouden feitelijk gezinsleven werd in België ontwikkeld op het ogenblik dat hij zich bewust was of diende te zijn van zijn illegale verblijfsstatus in België en aldus niet anders kon dan zich ervan bewust te zijn dat het voortbestaan van dit voorgehouden feitelijk gezinsleven in het Rijk precair was. Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht hij de Belgische Staat voor een "fait accompli" (vertaling: voldongen feit) te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden. (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §82)

In dit opzicht, dient tevens te worden vastgesteld dat ondanks de voorgesteld gezinsleven - waarvan hij stelt dat dit reeds begon op 2004 (zie asielaanvraag) en mevr. M. (...) reeds in 2010 naar België is gekomen - verzoeker op verblijfsrechtelijk vlak geen enkele effectieve stap heeft ondernomen met het oog de bescherming van het door hem voorgesteld gezinsleven.

Verzoeker toont niet aan zich in uitzonderlijke omstandigheden te bevinden, noch toont hij aan dat er onoverkomelijke hinderpalen aanwezig zijn om het voorgehouden gezins- en privéleven in land van herkomst of elders te leiden.

De thans bestreden beslissing heeft als dusdanig slechts een tijdelijke scheiding tot gevolg. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening aan de wettelijke bepalingen, verstoort het voorgehouden gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. (zie: RvV, 9 februari 2010, nr. 38 367)

Bovendien werd er in de bestreden beslissing uitvoerig gemotiveerd omtrent artikel 8 EVRM. De beslissing luidt als volgt:

"(...)"

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt daar er wel degelijk een belangenafweging werd gemaakt bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het enig middel is ongegrond."

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van

29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite waarom de verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat hij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem aangetekend werd verstuurd op 3 augustus 2015, waarbij wordt toegelicht dat de verzoeker bovendien door de gemeente Diepenbeek geïnformeerd werd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Daarnaast worden in de bestreden beslissing de elementen aangehaald waarom een inreisverbod van drie jaar proportioneel wordt geacht, met name het gegeven dat de asielaanvraag van de verzoeker na grondig onderzoek negatief werd afgesloten zodat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt en ook de humanitaire regularisatieaanvraag negatief werd afgesloten. Voorts wordt er wat de duur van het inreisverbod betreft op gewezen dat de samenwoning van de verzoeker met M. S. en haar drie kinderen waarvan hij de biologische vader zou zijn hem niet automatisch recht geeft op verblijf, dat hij pas vijf jaar na mevrouw M. S. en de kinderen naar België kwam, dat uit (de stempels) in zijn paspoort blijkt dat de verzoeker zonder problemen over en weer kan reizen naar zijn land van herkomst zodat hij geen uitzonderlijke omstandigheden aantoonde die een aanvraag overeenkomstig artikel 10 van de Vreemdelingenwet zou verhinderen en een repatriëring naar zijn land van herkomst dan ook niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- en familieleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en geen breuk betekent van de (familiale) relaties, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Ten slotte wordt ter verantwoording van de duur van het inreisverbod nog gewezen op het belang van de immigratiecontrole, op de hardnekkigheid van de verzoeker om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, op het gegeven dat uit onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar en op de mogelijkheid voor de verzoeker om de opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

3.3.2.1. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Te dezen werpt de verzoeker op dat hij zich sinds zijn aankomst in België in mei 2015 opnieuw gevoegd heeft bij zijn Somalische partner en haar drie kinderen en dat zijn vaderschap over de twee oudste kinderen vaststaat.

Er wordt niet betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft. Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar dat eerder onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). Te dezen laat de verzoeker gelden dat zijn partner en kinderen erkende vluchtelingen zijn van Somalische origine die geen verblijfsrecht zullen krijgen in Tanzania om met hem verder een gezinsleven te beleven, aangezien hij met zijn partner nooit gehuwd is geweest en ook de kinderen nooit officieel werden erkend. Bovendien merkt hij op dat Tanzania een Afrikaans land is met een (deels) islamitische bevolking zodat het maar de vraag is of zijn buitenechtelijk tot stand gekomen familie er aanvaard zal worden. Zowel wat betreft de onmogelijkheid voor zijn partner en de kinderen om in Tanzania een verblijfsrecht te verkrijgen als de mogelijke niet aanvaarding van zijn buitenechtelijk tot stand gekomen familie in dat land, beperkt de verzoeker zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hij maakt op geen enkele manier aannemelijk dat het voor hem onmogelijk is om zijn relatie met zijn Somalische partner te officialiseren en om zijn kinderen, van wie in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat hij volgens getuigschriften van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de biologische vader zou zijn, alsnog te erkennen. Aldus maakt de verzoeker geen onoverkomelijke hinderpalen aannemelijk die het voortzetten van zijn gezinsleven in het land van herkomst of elders in de weg zouden staan. Evenmin maakt hij aannemelijk dat hij zijn gezinsleven enkel in België zou kunnen verderzetten.

Waar de verzoeker laat gelden dat de overweging in de bestreden beslissing dat een repatriëring naar zijn land van herkomst slechts een tijdelijke verwijdering met zich zou brengen in schril contrast staat met het gegeven dat hem een inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt opgelegd, gaat hij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gewezen op de mogelijkheid om een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen volgens de geijkte procedure van artikel 10 van de Vreemdelingenwet en om een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn gezins- en familiaal leven. Bovendien neemt dit niet weg dat de verzoeker geen onoverkomelijke hinderpalen heeft aangetoond die het voortzetten van zijn gezinsleven in het land van herkomst of elders in de weg zouden staan.

Waar de verzoeker opwerpt dat hij niet zomaar een visum gezinshereniging kan aanvragen vanuit zijn land van herkomst, nu hij de gezinsbanden met zijn Somalische partner en de kinderen niet kan aantonen, wordt er vooreerst op gewezen dat niets hem belet zijn relatie met zijn partner te officialiseren – minstens brengt hij een dergelijk beletsel niet aan – en dat hij voorts geen elementen aanbrengt die er op wijzen dat het voor hem onmogelijk zou zijn om via een DNA-test zijn biologisch vaderschap over de kinderen te bewijzen.

Uit de bestreden beslissing blijkt geen disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoeker enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn gezinsleven met M. en de kinderen verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van het proportionaliteitsbeginsel aangetoond.

3.3.2.2. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”* of *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt dat het niet om een mogelijkheid, maar om een verplichting gaat. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Te dezen wordt aan de verzoeker om de hierboven, onder punt 3.3.1., reeds genoemde redenen een inreisverbod van drie jaar opgelegd.

De verzoeker werpt op dat hij *“slechts één bevel om het grondgebied te verlaten naast zich heeft neergelegd”* en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan ook bezwaarlijk kan spreken van een hardnekkige houding in zijnen hoofde. Hij betwist de motieven in de bestreden beslissing dat hij *“geen gevolg (heeft) gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem aangetekend werd verstuurd op 03.08.2015 (bijlage 13qq van 19.10.2015)”* en dat hij *“door de gemeente Diepenbeek (werd) geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek”* evenwel niet. Bovendien geeft de verzoeker zelf in de feitenuiteenzetting van zijn verzoekschrift te kennen dat hij *“besloot op illegale wijze in België te blijven totdat mevrouw M. (...) binnenkort haar Belgische nationaliteit kan aanvragen”*. Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat hij *“hardnekkig (weigert) aan de terugkeerverplichting te voldoen”*.

3.3.2.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk gemaakt.

3.3.3. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de

motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.4. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN